

ΕΡΙΚΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Μυστήριο
πίσω από τις σελίδες

ΚΕΔΡΟΣ

Έρικα Αθανασίου: *Μυστήριο πίσω από τις σελίδες*

ISBN 978-960-04-5115-3

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Βασιλική Κουρούδη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Έρικα Αθανασίου, 2020

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2020

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στην Κίρα Σίνου,

*που μου γνώρισε τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά,
υπήρξε φίλη και μέντορας και γι' αυτό δεν μπορούσε να
λείπει, ως αναγνωρίσιμη φιγούρα, από ένα βιβλίο όπου οι
βασικοί ήρωες είναι συγγραφείς.*

Στη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά,

*που υποστηρίζει την αγάπη για το παιδικό και νεανικό βι-
βλίο εδώ και πάνω από μισό αιώνα με πολυποίκιλες δρά-
σεις· πλέον έχω τη χαρά να ανήκω στον στενό πυρήνα της.*

*Στους εμπνευστές και υποστηρικτές του προγράμματος «Η
φιλιαναγνωσία πάει σχολείο» στην Περιφέρεια Καστοριάς,
για το μεράκι, την αγάπη και τη φιλοξενία τους.*

Κεφάλαιο 1

Ο Άγγελος μπήκε φουριόζος στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου. Ένωθε μεγάλη πείνα. Ήταν παράξενο πόσο πείναγε τα πρωινά. Ειδικά τα πρωινά μακριά από το σπίτι του, όταν τον περίμενε ο πλούσιος μπουφές ενός τουριστικού πρωινού. Στην αρχή δεν συνειδητοποίησε ότι τον υποδέχτηκε η απόλυτη σιωπή κατά την είσοδό του στην τραπεζαρία. Γρήγορα όμως κατάλαβε πως, παρότι η τραπεζαρία ήταν γεμάτη κόσμο, γεμάτη από τους συμμαθητές του, από καθηγητές και συγγραφείς, από τα μέλη του λογοτεχνικού συλλόγου που είχε κανονίσει την εκδρομή στην Καστοριά, μια περιεργη σιωπή είχε πέσει. Ήταν σίγουρος ότι μόλις πριν από λίγο άκουγε τη συνηθισμένη φασαρία που υπάρχει σε κάθε αίθουσα που συγκεντρώνει πολύ κόσμο. Ιδιαίτερα όταν πρόκειται για μια αίθουσα που φιλοξενεί την εκδρομή νεαρών μαθητών. Κι όμως! Με το που μπήκε στην τραπεζαρία επικράτησε απόλυτη σιωπή. Ήξερε ότι είχε αργήσει για το πρωινό, αλλά δεν του φαινόταν αυτό ικανός λόγος για να τον υποδεχτούν με αυτή την απαξιωτική σιωπή. Μπορεί βέ-

βαια οι συμμαθητές του να ήταν εκνευρισμένοι. Οι άλλοι όμως; Δεν πίστευε ότι είχαν συμφωνήσει όλοι, μικροί μεγάλοι, να τον τιμωρήσουν για τη συνηθισμένη αργοπορία του με αυτό τον τρόπο. Μπορεί βέβαια να είχε βάλει το χεράκι της σε αυτό και η Βίκη.

Η Βίκη, που λίγο πριν χωρίσουν είχε αρχίσει να εκνευρίζεται ιδιαίτερα με τις αργοπορίες του. Που δεν άντεχε να τον περιμένει ούτε πέντε λεπτά, μια και η ίδια ήταν πάντα έτοιμη ακριβώς στην ώρα της, ενώ ο Άγγελος συνεχώς απορούσε πώς τα κατάφερνε τη στιγμή που φρόντιζε τόσο την εμφάνισή της.

Ο Άγγελος και η Βίκη ήταν ζευγάρι σχεδόν από τότε που γνωρίστηκαν, από τότε που πήγαιναν ακόμα γυμνάσιο. Είχαν βρεθεί μαζί με τους γονείς τους στην Άνδρο και ουσιαστικά χάρη στις δικές τους ενέργειες είχε έρθει στο φως ένα αρχαίο μνημείο. Έκτοτε είχαν ζήσει πολλά μαζί, είχαν συμβάλει στη λύση πολλών μυστηρίων. Δεν ήταν ξεκάθαρο αν τα μυστήρια κυνηγούσαν αυτούς ή αν αυτοί κυνηγούσαν τα μυστήρια. Όλοι ήξεραν ότι όταν θα μεγάλωναν θα παντρεύονταν.

Ο Άγγελος εξακολουθούσε να μην έχει καμία αμφιβολία για το τελευταίο, παρά το γεγονός ότι είχαν περάσει παραπάνω από έξι μήνες από τότε που είχαν χωρίσει. Δεν ήταν σίγουρος αν η Βίκη είχε δίκιο όταν του είχε πει ότι, αν ήθελαν να είναι για πάντα μαζί, θα έπρεπε κάποια στιγμή να χωρίσουν για λίγο, υποστηρίζοντας ότι μάλλον εκείνη ήταν η καταλληλότερη στιγμή. Ωστόσο ο Άγγελος πίστευε ότι η μοίρα τους ήταν να είναι για πάντα μαζί. Υποψιαζόταν βέ-

βαια ότι η κατάλληλη στιγμή για τη Βίκη ήταν εκείνη επειδή είχε αρχίσει να καλοβλέπει την παρέα του Πάρη, ενός μαθητή της τρίτης λυκείου, που είχε ξεχωρίσει ως ο καλύτερος παίκτης μπάσκετ του σχολείου και είχε δεχτεί πρόταση να μπει σε επαγγελματική ομάδα. Από τότε όλα τα κορίτσια τον έβρισκαν εκτός από καλό αθλητή και ιδιαίτερα γοητευτικό. Μόνο που ο Άγγελος πολύ αμφέβαλλε ότι ήταν όντως αυτός ο καλύτερος μπασκετμπολίστας του σχολείου. Έπαιζε καλό μπάσκετ, αλλά σίγουρα στην πρώτη λυκείου υπήρχε τουλάχιστον άλλος ένας μαθητής που έπαιζε εξίσου καλά, ή ίσως και καλύτερα. Η τρίτη λυκείου όμως είχε φροντίσει να διακριθεί ο αθλητής της τάξης τους. Θα ήταν ντροπή να κερδίσει τον τίτλο ένας μικρότερος. Ήταν και ο Πάρης καλός παίκτης, απλώς ο Άγγελος αναρωτιόταν πώς ήταν δυνατόν να αρέσει στη Βίκη.

Ο Άγγελος είχε αποφασίσει ότι δεν θα γινόταν το λιμάνι της όταν θα απογοητευόταν από εκείνον. Εξάλλου και ο ίδιος έκανε πολύ τρυφερές σκέψεις για μια καινούρια συμμαθήτριά τους. Ήταν πολύ γλυκιά και όμορφη και φαινόταν να χρειάζεται κάποιον να την προστατεύει. Το αντίθετο ακριβώς από τη Βίκη, που πίστευε ότι είχε τα πάντα υπό έλεγχο και ότι μπορούσε να του δίνει διαταγές όποτε ήθελε. Που είχε πάντα δίκιο και που ήταν πάντα στην ώρα της. Το καλύτερο με τη Μαριαλένα, η οποία είχε έρθει εκείνη τη χρονιά στο σχολείο, ήταν ότι δεν ήξερε, ή τουλάχιστον δεν ήξερε από πρώτο χέρι, για τη σχέση του με τη Βίκη. Το πιθανότερο ήταν βέβαια ότι οι υπόλοιποι συμμαθητές τους θα είχαν σπεύσει να την ενημερώσουν σχετικά με αυτόν και τη Βίκη.

Ήταν λίγο αμήχανο να βρίσκονται ξανά μαζί με τη Βίκη για σχεδόν μία εβδομάδα χωρίς να είναι ζευγάρι. Οι ίδιοι δεν είχαν πρόβλημα, οι συμμαθητές τους όμως τους κοίταζαν περιμένοντας ότι κάτι θα συμβεί: ή ότι θα έπεφταν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου ή ότι θα άρχιζαν να εκτοξεύσουν βρισιές και παράπονα. Οι ίδιοι ήταν απλώς ιδιαίτερα ευγενικοί προσέχοντας μη δημιουργηθεί καμία παρεξήγηση. «Συγγνώμη», είχε πει η Βίκη όταν της ξέφυγε η πόρτα και έσκασε σχεδόν στα μούτρα του Άγγελου, στο εστιατόριο όπου είχαν σταματήσει για να φάνε στη διαδρομή. «Δεν πειράζει», είχε απαντήσει εκείνος πιάνοντας τη μύτη του που παραλίγο να είχε συνθλίψει η πόρτα.

Πάλι λοιπόν είχε φτάσει καθυστερημένος, αυτή τη φορά στην τραπεζαρία, αλλά δεν του είχε συμβεί ξανά να αντιμετωπίσει τόσο ομαδική αποδοκιμασία. Κοίταξε τριγύρω του έτοιμος να ζητήσει συγγνώμη, αλλά κανείς δεν του έδινε σημασία. Ξαφνικά άρχισαν όλοι μαζί να μιλάνε με ένταση, ενώ η Κωνσταντίνα Βελή, η διάσημη συγγραφέας που συμμετείχε στην εκδρομή τους, έφυγε σχεδόν τρέχοντας από την τραπεζαρία.

Κοίταξε γύρω του και, βλέποντας μια άδεια θέση δίπλα στη Μαριαλένα, γλίστρησε αθόρυβα κοντά της.

– Άργησες, του είπε αντί για «καλημέρα» και γύρισε στη διπλανή της συνεχίζοντας την κουβέντα της.

Ο Άγγελος πήρε ένα κρουασάν από το πιάτο της, ενώ αναρωτιόταν αν άρεσε τελικά σε όλα τα κορίτσια να κάνουν παρατηρήσεις. Οι συζητήσεις τριγύρω φούντωναν, αλλά εκείνος δεν έδινε σημασία όσο έβλεπε κουλουράκια μπροστά

του. Ορισμένες σκόρπιες λέξεις όμως, καθώς αισθανόταν το στομάχι του να γεμίζει, άρχισαν να φτάνουν στα αυτιά του. Οι λέξεις είχαν πραγματικά μεγάλη σημασία σε μια λογοτεχνική εκδρομή, αλλά οι συγκεκριμένες που άκουγε δεν έμοιαζαν να ταιριάζουν με τα συμφραζόμενα. Ήταν σίγουρος ότι είχε ακούσει τις λέξεις «κλοπή» και «εξαφανίστηκε» να μπλέκονται με τη λέξη «μυθιστόρημα», η οποία σαφώς και ταίριαζε στην εκδρομή τους, αλλά εκείνος δεν καταλάβαινε πώς θα μπορούσε να συνδέεται με τις υπόλοιπες δύο. Η λέξη «χειρόγραφο» επίσης ταίριαζε σε συγγραφείς, όπως και η λέξη «λάπτοπ». Παρότι οι δύο τελευταίες είχαν μια ουσιαστική αντίφαση μεταξύ τους – δεν μπορούσε να είναι χειρόγραφο κάτι που είχε γραφτεί σε υπολογιστή –, ήταν σίγουρος ότι μπορούσαν να συνυπάρχουν ποιητική αδειά στη δουλειά ενός συγγραφέα.

Τα κουλουράκια είχαν αρχίσει πια να τον αφήνουν αδιάφορο. Είχε φάει ήδη αρκετά. Τα κοίταζε και σκεφτόταν ότι θα αργούσε να νιώσει ξανά συγκίνηση στη θέα τους, όταν κατάλαβε ότι όλοι στην τραπεζαρία κουβέντιαζαν για το ίδιο πράγμα. Οι απόψεις πηγαινοέρχονταν από το ένα τραπέζι στο άλλο και μόνο αυτός δεν ήξερε για ποιο θέμα συζητούσαν. Είχε κάνει μερικές προσπάθειες να καταλάβει, δεν τα είχε καταφέρει όμως, και κανένας δεν του έδινε σημασία, ούτε καν η Μαριαλένα. Κοίταξε κρυφά προς το μέρος της Βίκης και την έπιασε να τον κοιτάζει. Ήταν σίγουρος ότι η Βίκη ήταν η μόνη που τον καταλάβαινε εκείνη τη στιγμή. Θα ήθελε να καθίσουν δίπλα δίπλα, όπως παλιά, και εκείνη να του εξηγήσει τι είχε συμβεί, όπως συνήθιζε να κάνει, έστω

και κάπως κοροϊδευτικά, όταν εκείνος αφηρημένος ή αργοπορημένος είχε χάσει κάτι. Αυτή τη φορά όμως τον κοίταξε μόνο για να του βγάλει παιχνιδιάρικα τη γλώσσα, πριν γυρίσει στη διπλανή της και συνεχίσει την κουβέντα της. Μια κουβέντα που τον άφηνε απέξω.

Όταν πια ένιωσε ότι θα μπορούσε να φύγει από την τραπεζαρία χωρίς να λείψει σε κανέναν, έκανε την εμφάνισή της η Κωνσταντίνα Βελή. Στάθηκε στην είσοδο της τραπεζαρίας, σήκωσε τα χέρια της ψηλά και, παρότι δεν είπε κουβέντα, όλοι σταμάτησαν αυτομάτως να μιλάνε. Φορούσε ένα μακρύ άσπρο φόρεμα με φαρδιά μανίκια και έμοιαζε με ηρωίδα αρχαίας τραγωδίας. Είχε δει αρχαία τραγωδία στην Επίδαυρο, παλιότερα, μαζί με τη Βίκη και τους γονείς τους, και αμέσως ετοιμάστηκε να στραφεί δίπλα του για να σχολιάσει αυτό που έβλεπε, αλλά γρήγορα συνειδητοποίησε ότι εκείνη την ώρα πλάι του βρισκόταν η Μαριαλένα, η οποία κοίταζε με προσοχή τη συγγραφέα. Δεν ήξερε αν η Μαριαλένα είχε δει αρχαία τραγωδία, οπότε προτίμησε να σωπάσει, αρκετά ασφαλής επιλογή, αφού κανένας δεν μιλάγε εκείνη την ώρα.

Η γνωστή συγγραφέας κατέβασε τα χέρια και μίλησε με σιγανή φωνή, που όμως ακούστηκε δυνατά στη σιωπηλή αίθουσα.

– Δεν θέλω να χαλάσω την εκδρομή μας. Εξάλλου δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είμαστε φιλοξενούμενοι και οφείλουμε να είμαστε συνεπείς στον σκοπό για τον οποίο ήρθαμε. Από την άλλη, θέλω να έχετε τα αυτιά και τα μάτια σας ανοιχτά. Περιμένω να μου μιλήσετε για ό,τι ύποπτο έχει πέσει

στην αντίληψή σας ή αν αντιληφθείτε κάτι στο μέλλον. Το θέμα είναι πολύ λεπτό και απαιτεί ιδιαίτερα προσεχτικούς χειρισμούς.

– Δεν θα ήταν πιο σωστό να καλέσουμε την αστυνομία;

Μια κοριτσιίστικη φωνή έσπασε τη σιωπή που ακολούθησε τα λόγια της συγγραφέως. Η φωνή ανήκε στη Βίκη. Η μόνη που είπε, κατά τη γνώμη του Άγγελου, το αυτονόητο. Δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς είχε συμβεί, δεν είχε μπορέσει να καταλάβει από τις σκόρπιες λέξεις που είχε ακούσει, μάλλον όμως κάτι είχαν κλέψει από τη συγγραφέα. Κάτι ιδιαίτερα σημαντικό αν έκρινε από την αναστάτωση που υπήρχε. Άρα, όσο πιο γρήγορα καλούσαν την αστυνομία, τόσο πιο λίγες πιθανότητες θα είχε ο κλέφτης να ξεφύγει με τα κλοπιμαία.

– Είπα ότι το θέμα είναι πολύ λεπτό, κορίτσι μου, είπε η κυρία Βελή κοιτώντας με μισόκλειστα μάτια τη Βίκη. Ή δεν έβλεπε καλά χωρίς τα γυαλιά της, καθώς δεν τα φορούσε, ή ήθελε να δώσει ιδιαίτερη έμφαση στα λόγια της. Όπως καταλαβαίνετε, συνέχισε, είναι πιθανό αυτός που το πήρε να είναι κάποιος που ξέρουμε, πρόσθεσε σιγανά, σαν να μην τολμούσε να πει ξεκάθαρα αυτό που υπονοούσε, ενώ περιέφερε τη μισόκλειστη ματιά της στην αίθουσα.

Μια οχλοβοή επικράτησε ύστερα από τα τελευταία λόγια της. Όλοι είχαν αρχίσει να φωνάζουν.

– Αν υπονοείς ότι ένας από εμάς είναι ο κλέφτης, δεν έχεις παρά να μας το πεις.

Μια ηλικιωμένη συγγραφέας ήταν αυτή που φώναζε. Η γνώμη της φαινόταν να μετράει, αφού πολλοί είχαν επι-

διώξει να καθίσουν για λίγο κοντά της στο πούλμαν, κατά τη διάρκεια της διαδρομής.

Τα λόγια της ακολούθησε ένα ακόμη μεγαλύτερο πανδαιμόνιο. Ξαφνικά όλοι κάτι ήθελαν να πουν, ενώ ορισμένοι είχαν ανοίξει ήδη τις τσάντες τους και προέτρεπαν τους διπλανούς τους να κοιτάξουν μέσα.

– Ησυχία, παρακαλώ, ησυχία, φώναξε η αρχηγός της εκδρομής, μια γλυκύτατη συγγραφέας με αρμονική φωνή.

Ο Άγγελος την είχε συμπαθήσει από την πρώτη στιγμή που την είχε δει, παρότι δεν ήξερε ούτε το όνομά της πριν τη συναντήσει εκεί. Υποσχέθηκε όμως στον εαυτό του ότι γυρνώντας θα αναζητούσε όλα της τα βιβλία και δεν θα άφηνε κανένα αδιάβαστο.

Ησυχία όμως δεν έγινε.

– Ησυχία, ούρλιαξε σχεδόν αυτή τη φορά η αρχηγός χτυπώντας συγχρόνως με τα χέρια της παλαμάκια.

Ακόμη και το ουρλιαχτό της ακούστηκε γλυκά. Αυτή τη φορά τα λόγια της ακολούθησε η απόλυτη ησυχία.

– Καλό είναι να μη χάνουμε την ψυχραιμία μας. Είμαι σίγουρη ότι πολύ σύντομα θα έχει βρεθεί η λύση χωρίς να αναγκαστούμε να καταφύγουμε στην αστυνομία. Ας μην ξεχνάμε ότι πολλές ανάμεσά μας έχουν λύσει του κόσμου τα μυστήρια στα βιβλία τους. Νομίζω ότι αυτό θα αποδειχτεί παιχνιδάκι για τους διάσημους ήρωες-ντετέκτιβ των ιστοριών μας. Θα ακολουθήσουμε το πρόγραμμα της εκδρομής, θα προσπαθήσουμε να μη θορυβήσουμε τους οικοδεσπότες μας και θα κάνουμε μια πρώτη συνάντηση σήμερα το βράδυ στο μπαρ του συγκροτήματος, για να δούμε πώς θα λυθεί

το θέμα. Μέχρι εκείνη τη στιγμή θέλω να κάνετε σαν να μη συμβαίνει τίποτα.

- Σίγουρα δεν βλάπτει πάντως να έχουμε όλοι τα μάτια και τα αυτιά μας ανοιχτά, πρόσθεσε πιο σιγανά αυτή τη φορά η Βελή, η οποία, έχοντας κατεβάσει τα χέρια της, δεν έδειχνε πια τόσο επιβλητική.

Κεφάλαιο 2

Δυσκολεύτηκε ο Άγγελος να μάθει τι είχε συμβεί στην τραπεζαρία την ώρα που αυτός κοιμόταν δέκα λεπτά παραπάνω. Χρειάστηκε να αλλάξει θέση πολλές φορές μέσα στο πούλμαν που τους μετέφερε στο σχολείο που θα επισκέπτονταν την πρώτη μέρα· βρισκόταν σε ένα χωριό λίγο έξω από την Καστοριά. Κάθισε δίπλα σε αρκετούς συμμαθητές του, και από τον καθένα κατάφερε να πάρει ορισμένες αποσπασματικές πληροφορίες, ώστε ύστερα από πέντε έξι αλλαγές θέσης να έχει πια μια πλήρη εικόνα του τι είχε συμβεί. Είχε συγκεντρώσει αρκετές διαφορετικές οπτικές, πράγμα που έκανε ακόμη πιο ολοκληρωμένη την εντύπωση που σχηματίστηκε στο μυαλό του.

Αυτό που είχε αναστατώσει λοιπόν την εκδρομή δεν ήταν άλλο από την απώλεια ενός σπουδαίου χειρόγραφου που είχε στην κατοχή της η Κωνσταντίνα Βελή. Η συγγραφέας δεν είχε θελήσει να αποκαλύψει το περιεχόμενο του χειρόγραφου αυτού. Το μόνο που είχε πει ήταν ότι επρόκειτο για κάτι πολύ παλιό και πολύ σπουδαίο. Ο καθένας βέβαια

είχε ερμηνεύσει διαφορετικά την έννοια των λέξεων «πολύ παλιό» και «πολύ σπουδαίο». Σε μία εκδοχή που είχε ακούσει, επρόκειτο για ένα παλιό έγγραφο από την εποχή των σουλτάνων, σε μια άλλη το παλιό έφτανε μέχρι την Κατοχή, ενώ, σε μια τρίτη περίπτωση, πήγαινε ακόμη πιο πίσω, στην αρχαία Ελλάδα. Το γεγονός ότι τότε δεν υπήρχε χαρτί δεν φαινόταν να απασχολεί αυτόν που του διηγήθηκε την ιστορία, μια και η Βελή δεν είχε διευκρινίσει πάνω σε τι ήταν γραμμένο. Αυτό που ήταν βέβαιο ήταν ότι βρισκόταν στα πράγματά της όταν ξεκίνησε από το σπίτι της στην Αθήνα, αλλά δεν υπήρχε πια όταν αποφάσισε να τακτοποιήσει τη βαλίτσα της το επόμενο πρωί μετά την άφιξή τους στην Καστοριά. Το κατάλαβε λίγο πριν κατεβεί για το πρωινό στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου, όπου και έγινε η μεγάλη αποκάλυψη.

Για ποιο λόγο είχε φέρει το πολύτιμο χειρόγραφο στην Καστοριά δεν ήταν ξεκάθαρο από τα λεγόμενά της. Φαινόταν πάντως ότι το νέο της μυθιστόρημα βασιζόταν σε εκείνο το χειρόγραφο. Ένα μυθιστόρημα που ήθελε να παρουσιάσει στην Καστοριά, μια και εκεί θα διεξαγόταν το Διεθνές Λογοτεχνικό Συμπόσιο, στο πλαίσιο της διοργάνωσης «Ελλάδα, χώρα του βιβλίου για το 2019».

– Άρα το χειρόγραφο πρέπει να έχει κάποια σχέση με την Καστοριά, έκανε τον λογικό συνειρμό ο Άγγελος. Αλλιώς, ποιος ο λόγος να ανακοινώσει εδώ το νέο της μυθιστόρημα;

Το συμπέρασμά του φαινόταν λογικό, κανείς όμως δεν μπορούσε να επιβεβαιώσει αν είχε δίκιο, αφού η Βελή δεν

είχε αποκαλύψει τίποτα σχετικά με το χειρόγραφο και το νέο της μυθιστόρημα.

– Μπορεί απλώς να ήθελε να τραβήξει την προσοχή επάνω της. Διεθνές Λογοτεχνικό Συνέδριο, εκπρόσωποι εκδοτικών οίκων, μαθητές εν δυνάμει αναγνώστες, δημοσιογράφοι. Για ποιο λόγο να μη στρέψει τα φώτα της δημοσιότητας πάνω της;

Ήταν η Βίκη αυτή που είχε μιλήσει, από το πίσω κάθισμα, και ο Άγγελος όφειλε να παραδεχτεί ότι συμφωνούσε μαζί της. Γι' αυτό συνεργάζονταν άψογα στη λύση των μυστηρίων. Ο καθένας έβλεπε από διαφορετική οπτική γωνία κάθε ιστορία, αλλά, όταν συζητούσαν, συνδύαζαν τα δεδομένα τους και κατέληγαν στα σωστά συμπεράσματα.

Αμέσως ανασηκώθηκε στο κάθισμά του και γύρισε προς τα πίσω. Η Βίκη του χαμογελούσε, μάλλον κοροϊδευτικά, αν και μπορεί να ήταν απλώς η ιδέα του. Επειδή αυτό περίμενε. Γρήγορα όμως σταμάτησε να τον κοιτάζει, κοροϊδευτικά ή αλλιώς, και γύρισε στη διπλανή της συνεχίζοντας μια κουβέντα για ρούχα. Παρά το γεγονός ότι όταν την πρωτογνώρισε η εντύπωσή του ήταν ότι επρόκειτο για ένα φαντασμένο κορίτσι που ενδιαφερόταν μόνο για ακριβά και επώνυμα ρούχα, στην πορεία, όσο καιρό ήταν μαζί, σχεδόν είχε ξεχάσει την πρώτη εκείνη εντύπωση. Εκεί όμως, μέσα στο πούλμαν, αναρωτιόταν και πάλι μήπως η Βίκη ήταν πάντα έτσι και απλώς εκείνος είχε σταματήσει να το προσέχει. Υπήρχε βέβαια και η περίπτωση η Βίκη να έκανε εκείνη την κουβέντα επίτηδες, μόνο και μόνο για να την ακούσει.